

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 219.737 van 14 juni 2012
in de zaken A. 197.576/XII-6325
A. 198.146/XII-6407**

In zake: Ronald CONINGS
woonplaats kiezend te 3720 Kortesseem
Sint-Rochusstraat 11

tegen:

de VLAAMSE GEMEENSCHAP
woonplaats kiezend bij
de Juridische cel van de afdeling Advies en
Ondersteuning onderwijspersoneel
kantoor houdend te 1210 Brussel
Koning Albert II-laan 15 kamer 1 C 24

I. Voorwerp van de beroepen

1. Het beroep A. 197.576, ingesteld op 1 september 2010, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de kamer van beroep van het gesubsidieerd officieel onderwijs (hierna: kamer van beroep) van 24 juni 2010 waarbij de aan Ronald Conings opgelegde schorsing bij wijze van tuchtmaatregel voor een periode van twaalf maanden, met halvering van de laatste bruto-activiteitswedde, wordt bevestigd.

Het beroep A. 198.146, ingesteld op 4 november 2010, strekt tot nietigverklaring van dezelfde beslissing.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft in de beide zaken een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft telkens een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een verslag over de beide zaken opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben in beide zaken een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 juni 2012.

Staatsraad Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Verzoeker en adjunct van de directeur Frederik Stevens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is sinds 1998 leraar aan het Provinciaal Centrum voor Volwassenenonderwijs Maasland. Sinds 1 januari 2006 is verzoeker er voltijds vast benoemd.

3.2. Op 12 november 2009 besluit de deputatie van de provincieraad van Limburg tot het starten van een tuchtprocedure ten laste van verzoeker en om verzoeker bij wijze van ordemaatregel bij hoogdringendheid preventief te schorsen voor de duur van het tuchtonderzoek. De deputatie handhaaft op 26 november 2009 deze beslissing. Ook de kamer van beroep van het gesubsidieerd officieel onderwijs bevestigt na beroep op 27 januari 2010 de schorsing.

In verzoekers annulatieberoep tegen deze laatste beslissing stelt de Raad van State in arrest nr. 212.931 van 5 mei 2011 de afstand van geding vast.

3.3. Verzoeker wordt met een ter post aangetekende brief van 1 februari 2010 uitgenodigd voor een hoorzitting om zich voor de deputatie te verantwoorden over een reeks tenlasteleggingen, die wezenlijk betrekking hebben op zijn omgang met de cursisten, de collega's en de directie en het verzuim aanwezig te zijn op sommige activiteiten van de instelling.

Op 11 maart 2010 schorst de deputatie verzoeker bij wijze van tuchtmaatregel voor een periode van twaalf maanden, met halvering van de laatste bruto-activiteitswedde.

3.4. Op 6 mei 2010, na beroep van verzoeker tegen de tuchtbeslissing van 11 maart 2010 en na diens verhoor, verlengt de deputatie de preventieve schorsing voor de duur van het onderzoek van dit beroep.

De kamer van beroep verwerpt op 12 juli 2010 verzoekers beroep tegen de preventieve schorsing. Verzoeker vordert de nietigverklaring van deze beslissing in de zaak A. 197.826, waarover heden bij arrest nr. 219.736 uitspraak wordt gedaan.

3.5. Op 24 juni 2010 bevestigt de kamer van beroep de opgelegde tuchtmaatregel. Dit is het bestreden besluit, waarin onder meer het volgende wordt overwogen:

“2. Over het procedureverloop

Namens de heer Conings hebben Mter Wauters en Mter Loncke met een ter post aangetekende brief die werd verstuurd op 7 mei 2010 een toelichtende memorie ingediend. Daar de toelichtende nota werd ingediend buiten de termijn van 24 werkdagen nadat het verzoekschrift werd ingediend, wordt de toelichtende nota uit de debatten geweerd.

Verwerende partij heeft met een ter post aangetekende brief dd. 3 juni 2010 een verweerschrift en bijkomende stukken ingediend.

[...]

4. Over de grond van de zaak

4.1 Overwegende dat verzoekende partij in de eerste plaats twijfelt of de tuchtbeslissing door de Deputatie werd genomen bij geheime stemming; dat verwerende partij uittreksels heeft neergelegd van de goedgekeurde notulen van de zitting van de Deputatie op 11 maart 2010 waaruit blijkt dat de Deputatie over de tuchtstraf van de heer Conings geheim heeft gestemd en de maatregel met eenparigheid van stemmen is opgelegd;

Overwegende dat gelet op het authentiek karakter van de goedgekeurde notulen, de Kamer van Beroep besluit dat de procedure inzake de besluitvorming over de tuchtmaatregel overeenkomstig de daarvoor bepaalde voorschriften is geschied;

4.2 Overwegende dat wat de grond van de zaak betreft, verzoeker de eerste groep tenlasteleggingen betwist die betrekking hebben op de omgang met de cursisten, omdat de feiten ofwel verjaard zijn ofwel omdat ze niet als tekortkoming kunnen worden weerhouden; dat verwerende partij inderdaad feiten aanhaalt die zich situeren buiten de termijn van zes maanden voor het begin van de tuchtprocedure, maar deze feiten relateert aan de misdragingen van de heer Conings, die zich wel hebben voorgedaan binnen de periode van zes maanden voor het instellen van de tuchtprocedure;

Overwegende dat niet wordt ontkend dat er zich op 28 oktober 2009 een incident heeft voorgedaan met de cursisten van 'Photoshop 1'; dat de heer Conings tijdens dit incident zaken heeft gezegd m.b.t. zijn ziekteverlof en over de directie die niet toelaatbaar zijn en, globaal genomen, in alle redelijkheid kunnen worden weerhouden als een tekortkoming in de uitoefening van zijn ambt; dat de verwijzingen van verwerende partij naar incidenten die zich met cursisten vroeger hebben voorgedaan en die verjaard zijn, er niet toe strekken op zich de tuchtstraf te verantwoorden maar moeten beschouwd worden als de illustratie van de houding van de heer Conings, die zich al eerder heeft gemanifesteerd en die zich thans opnieuw heeft veruitwendigd in de weerhouden tekortkomingen, m.n. de ontoelaatbare uitlatingen over zijn persoonlijke situatie alsmede over de directie en het provinciebestuur, en op die manier de cursisten betreft in zijn verhouding tegenover de directie;

4.3 Overwegende dat de heer Conings betwist dat hij de collega's zou betrekken in zijn conflict met de directie en zij het slachtoffer zouden zijn van zijn gedrag en handelwijze; dat verwerende partij doet opmerken dat de heer Conings door zijn gedrag de goede werking van de instelling in het gedrang brengt en de goede sfeer op de school verpest;

Overwegende dat een aantal feiten het gevolg zijn van de houding van de heer Conings; dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat de heer Conings op 2 september 2009 de lokale politie heeft ingeschakeld toen de directeur hem een uitnodiging wou afgeven voor een functioneringsgesprek; dat een dergelijke handelwijze totaal onaanvaardbaar is in hoofde van een personeelslid en het imago van de school en van de directie in ernstige mate beschadigt; dat om die reden het feit als een tekortkoming moet worden beschouwd en mede in aanmerking komt voor het opleggen van een tuchtstraf;

4.4 Overwegende dat de heer Conings het verwijt betwist dat hij zou getuigen van een gebrek aan respect voor de directie en de gedeputeerde voor onderwijs, evenals de beweerde verzending van klachtenbrieven aan derden en het maken van dubieuze opmerkingen aan cursisten en externen over zijn ziekteverlof; dat verwerende partij een aantal uitlatingen citeert die de heer Conings zou hebben gedaan;

Overwegende dat deze uitlatingen moeten in verband gebracht worden met de algemene houding van de heer Conings t.o.v. het schoolbestuur en niet steeds met zekerheid kan worden uitgemaakt hoe deze uitlatingen in tijd en ruimte kunnen worden gesitueerd; dat uit de verklaringen van cursisten blijkt dat sommige uitlatingen het gevolg zouden zijn van de goedstoestand van de heer Conings en van zijn algemene negatieve houding tegenover de directie en het bestuur; dat wel vaststaat dat de heer Conings een bundel met klachten over de werking van de instelling aan alle leden van de Provincieraad heeft gestuurd; dat niet met zekerheid is uitgemaakt of de klachtenbrief ook aan de andere op de brief vermelde 'instanties en controles' werd gestuurd maar dat door de adressering de ontvangers van de brief in de waan werden gelaten dat de klachtenbundel ook werd gestuurd aan het 'Ministerie van Onderwijs Vlaanderen en inspectie', de 'Krant : De Morgen en het Belang van Limburg', de 'Vakbond : COC' en de 'VRT-nieuwsdienst'; dat een dergelijke handelwijze niet overeenstemt met de loyauteit die men van een personeelslid mag verwachten;

4.5 Overwegende dat de heer Conings de aangehaalde feiten betwist m.b.t. de communicatie met de directie, maar niet betwist dat hij afwezig was tijdens de permanenties op 20 en 26 augustus 2009 en op de personeelsvergadering van 28 augustus 2009;

Overwegende dat uit het ganse dossier blijkt dat de contacten met de directie moeilijk verlopen; dat dit op zich geen tekortkoming is maar wel een tuchtfeit wordt wanneer de betrokkene, zonder reden die door de directie wordt aanvaard, hierdoor zijn opgelegde taken niet uitvoert of niet ingaat op een uitnodiging voor een personeelsvergadering; dat personeelsleden gevolg moeten geven aan de oproepingen van hun hiërarchische overheid; dat de houding van de heer Conings niet alleen een inbreuk is op de rechtsverhouding met het bestuur maar ook niet kan worden ingepast in de omgangsvormen die men van een personeelslid mag verwachten;

4.6 Overwegende dat de voormelde tekortkomingen een tuchtstraf rechtvaardigen; dat het aan de Kamer van Beroep toekomt om in laatste aanleg een beslissing te nemen; dat de tuchtstraf van de schorsing voor een periode van 12 maanden met halvering van de laatste bruto-activiteitswedde, naar het oordeel van de Kamer, niet onredelijk is en hopelijk voor de heer Conings als signaal zal dienen om zijn taak als leerkracht uit te oefenen op een wijze die van hem verwacht wordt."

3.6. Op 1 juli 2010 worden verzoeker en de provincie Limburg bij aangetekend schrijven, en de toenmalige raadslieden van verzoeker bij gewone brief, in kennis gesteld van deze beslissing.

Op 1 september 2010 melden de raadslieden van verzoeker aan de kamer van beroep dat pagina 25 van de beslissing ontbreekt. Op 6 september 2010 wordt van de bestreden beslissing, inclusief pagina 25, opnieuw kennis gegeven bij aangetekend schrijven aan verzoeker en de provincie Limburg en bij gewone brief aan zijn raadslieden.

IV. Samenvoeging

4. Aangezien beide beroepen zijn gericht tegen dezelfde beslissing, past het om ze met het oog op een goede rechtsbedeling samen te voegen.

V. Uitbreiding van het beroep

5.1. In zijn laatste memories vordert verzoeker, behalve de nietigverklaring van de initieel bestreden tuchtbeslissing, ook de nietigverklaring van de beslissing van de kamer van beroep van 12 juli 2010 over de verlenging van de preventieve schorsing, “van alle beslissingen in al mijn procedures gemaakt door het Hof van Beroep”, van “alle beslissingen gemaakt door het tuchtcollege van de provincie Limburg en om volledig te zijn alle beslissingen over deze zaak overal”.

5.2. De Raad van State heeft geen rechtsmacht om arresten van een hof van beroep te vernietigen; de beslissing van de kamer van beroep over de preventieve schorsing heeft verzoeker bestreden met een ander annulatieberoep en kan noch *ratione materiae*, noch *ratione temporis* aan de voorliggende beroepen worden toegevoegd; voorbereidende handelingen van het provinciaal tuchtcollege zijn geen voor vernietiging aanvechtbare beslissingen en de aanvechtbare eindbeslissing in deze tuchtzaak is onbetwistbaar reeds aangevochten met het inleidend verzoekschrift in de huidige zaken; een uitbreiding tot “alle beslissingen over deze zaak overal” is te vaag om ontvankelijk te zijn. Het verzoek wordt in al zijn onderdelen verworpen.

VI. Laatste memories van verzoeker

6.1. Verzoeker dient in de beide zaken een laatste memorie in van 33 bladzijden.

Die laatste memories bevatten geen enkele reactie op de bevindingen van het nochtans voor hem negatief uitvallend auditoraatsverslag.

Verzoeker gaat in die laatste memories wel uitgebreid in op zijn ervaringen met zijn voormalige raadslieden. Volgens hem heeft hij zo onder meer door hun toedoen het “overzicht van het tuchtdossier [dat de provincie opgesteld heeft] nooit voorheen gezien” en heeft dit hem geschaad in zijn rechten van verdediging. Zo betoogt hij, onder meer, dat verjaarde feiten in aanmerking werden genomen, dat een lid van de kamer van beroep zich van de zaak had moeten onthouden wegens een reden tot wraking, dat het proces-verbaal van een zitting hem niet ter ondertekening is voorgelegd en de handtekening op dat stuk onder zijn naam nagemaakt is, dat het getuigenverhoor voor de kamer van beroep niet verliep overeenkomstig het huishoudelijk reglement, dat stukken vervalst zijn.

6.2. De Raad van State merkt op dat mogelijke onvrede die bij een verzoeker rijst over de wijze waarop zijn raadslieden hun werk deden, geen verantwoording biedt om buiten de strikt geregelde verjaringstermijn nieuwe grieven aan de rechter voor te leggen. In zoverre verzoeker beweert dat sommige van zijn toenmalige raadslieden gelijktijdig zijn opgetreden voor verwerende partij in andere zaken, of de verdediging waarnemen van de preventie-adviseur, en hij hen belangenvermenging verwijt, uit hij aan hun adres aantijgingen waarover niet de Raad van State bevoegd is om zich uit te spreken.

De Raad heeft de laatste memories van verzoeker met aandacht gelezen. Dat onterecht rekening zou zijn gehouden met verjaarde feiten is geen nieuwe grief, maar is reeds aangevoerd in het eerste onderdeel van het eerste middel in de zaak A. 197.576. Voor het overige heeft de Raad van State in de laatste memories geen wettigheidskritiek gevonden die, voor zover ze is te betrekken op de voorliggende tuchtmaatregel, verzoeker al niet had kunnen -en dus moeten- aanbrengen in het inleidend verzoekschrift of die hij uitzonderlijk, omdat

ze de openbare orde raakt, nog op ontvankelijke wijze mag aanvoeren in een laatste memorie.

In de mate waarin verzoeker in zijn laatste memories verklaringen op documenten of handtekeningen vervalst noemt en daargelaten of hij dit voor het eerst in een laatste memorie te berde mag brengen, mag de Raad van State hiermee geen rekening houden omdat verzoeker niet de geëigende procedure inzake valsheid heeft ingeleid voor de bevoegde rechterlijke instanties. Er is bijgevolg geen aanleiding tot toepassing van artikel 51 van het procedurereglement.

VII. Onderzoek van de middelen in de zaak A. 197.576

7. Verzoeker voert in de zaak A. 197.576 twee middelen aan.

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

8. Het eerste middel luidt:

“Schending van het materieel motiveringsbeginsel

Eerste onderdeel

Doordat de Kamer van Beroep beweert dat de feiten d.d. 28.10.2009, die als tuchtfeit weerhouden worden, verbonden kunnen worden met een hele reeks andere feiten die echter al verjaard zijn, zonder dat zulks uit de stukken van het tuchtdossier blijkt;

Terwijl het materieel motiveringsbeginsel vereist dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden, dat dit onder meer inhoudt dat de motieven gestaafd zijn door stukken van het administratief dossier.

Tweede onderdeel

Doordat de Kamer van Beroep met betrekking tot de feiten van 02.09.2009 meldt dat de handelwijze van verzoeker ‘totaal onaanvaardbaar’ is, daarbij voorbijgaand aan het feit dat het gedrag van de politie die ter plaatse komt, niet bepaald kan worden door verzoeker en dus geen tuchtfeit in zijner hoofde kan vormen; en doordat de Kamer van Beroep louter stelt dat door de gebeurtenissen van 02.09.2009 ‘het imago van de

school en de directie in ernstige mate beschadigd' zou zijn, zonder dat zij concreet aangeeft hoe het imago zou geschonden zijn;

Terwijl de materiële motivering inhoudt dat de motivering van elke bestuurshandeling afdoend is, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn; dat het ontbreken van een motief een schending van de materiële motivering inhoudt.

Derde onderdeel

Doordat de Kamer van Beroep niet lijkt te betwisten dat de aanwezigheid van verzoeker op de permanenties d.d. 20.08.2009 en 26.08.2009 en op de personeelsvergadering d.d. 28.08.2009 niet verplicht was, maar dat de Kamer de niet-aanwezigheid van verzoeker op deze momenten dan wel kwalificeert als een tuchtfeit;

Terwijl het materieel motiveringsbeginsel inhoudt dat de motieven draagkrachtig moeten zijn en dat een afdoende motivering betekent dat die de verzoeker in staat moet stellen te begrijpen op welke grond de beslissing werd genomen.”

9. Niettegenstaande verwerende partij in de memorie van antwoord elk van de middelonderdelen beantwoordt, beperkt verzoeker zich in de memorie van wederantwoord ertoe te verwijzen naar het inleidend verzoekschrift.

Beoordeling

10. Conform de procedureregeling heeft het daartoe aangewezen lid van het auditoraat na instructie van de zaak het aangevoerde middel onderzocht en er volgende beredeneerde beoordeling over uitgeschreven in het auditoraatsverslag:

“Eerste onderdeel

Verzoeker gaat uit van een verkeerde lezing van het bestreden besluit waar hij meent dat verjaarde feiten in aanmerking zijn genomen voor de tuchtsanctie. Er wordt immers letterlijk overwogen dat de verjaarde feiten ‘er niet toe strekken op zich de tuchtstraf te verantwoorden’. Net als de eerste tuchtoverheid concentreert de kamer van beroep zich aangaande de eerste groep tenlasteleggingen (inzake verzoekers omgang met cursisten) op een incident dat zich op 28 oktober 2009, binnen de verjaringstermijn van het tuchtonderzoek, heeft voorgedaan. Verzoeker voert geen beginsel of artikel aan dat een tuchtoverheid op algemene wijze zou verbieden te verwijzen naar eerdere, verjaarde feiten om een patroon te schetsen.

Verzoeker betwist voorts dat de feiten van 28 oktober 2009 blijken geven van een conflict met zijn cursisten.

Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad van State om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad van State is in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Met verwerende partij moet vastgesteld worden dat verzoeker de citaten uit het tuchtdossier uit hun context rukt. Het eerste citaat komt uit een verslag van een klacht vanwege verscheidene cursisten van verzoeker. In dit verslag wordt verder nog onder meer opgemerkt dat de cursisten ‘de samenwerking met (verzoeker) verder niet (zien) zitten’.

Het tweede citaat heeft, zoals terecht aangegeven door verwerende partij, betrekking op de periode waarin de cursisten verzoeker nog niet hadden ontmoet. Dit document, een brief van een cursist aan de directeur van de school, handelt voor het overige over de gebeurtenissen tijdens de les van 28 oktober 2009 die ‘geheel uit de hand’ liep.

Ook het derde citaat komt uit een relaas van de feiten door een cursist, die de passage van verzoeker als ‘niet geslaagd’ betitelt.

Dat verzoeker bij zijn uitlating over ‘de vijand’ in een naburig lokaal niet specificeerde wie hij bedoelde, neemt niet weg dat hem deze uitspraak kon verweten worden. Hij biedt in zijn memorie van wederantwoord geen weerwerk tegen het gestelde in de memorie van antwoord, met name dat de cursisten (voor zover ze het nog niet achterhaald hadden) de dag zelf nog vernamen wie in het bewuste lokaal aanwezig was.

Het komt verslaggever na lezing van de documenten voor dat verwerende partij redelijkerwijs kon oordelen dat er sprake was van een conflict met de cursisten, minstens toont verzoeker met zijn gefragmenteerde citaten niet het tegendeel aan.

Tweede onderdeel

Verzoeker gaat opnieuw uit van een verkeerde lezing van het bestreden besluit waar hij meent dat ‘de wijze waarop de politie ter plaatse kwam’ hem verweten wordt. Niet het politieoptreden op zich, maar het feit dat verzoeker ‘de lokale politie heeft ingeschakeld toen de directeur hem een uitnodiging wou afgeven voor een functioneringsgesprek’ wordt ‘totaal onaanvaardbaar’ geacht.

In zoverre verwerende partij verweten wordt niet verduidelijkt te hebben waarom het optreden van de politie precies het imago van de school zou beschadigen, spreekt verzoeker in zijn memorie van wederantwoord niet tegen dat ‘(h)et (...) voor zich (spreekt) dat de aankomst/aanwezigheid van de politie in uniform als gevolg van de vraag van verzoeker, de aandacht van de cursisten en externen trekt en mogelijk problemen binnen de school suggereert, met een negatieve invloed op het imago van de school en de directie als gevolg’, zoals gesteld wordt in de memorie van antwoord. Het komt verslaggever eveneens evident voor dat een dergelijk door verzoeker veroorzaakt politieoptreden imagoschade bezorgt aan de

school, zodat verdere ‘verduidelijking’ onnodig lijkt. Verzoeker maakt al-
lerminst het tegendeel aannemelijk.

Derde onderdeel

Verzoeker meent uit het bestreden besluit te kunnen afleiden dat zijn aanwezigheid op permanenties en een personeelsvergadering niet vereist was of dat hierover minstens geen duidelijkheid verschaft werd. Nochtans wordt in het besluit in dit verband overwogen dat verzoeker een tuchtfeit en ‘een inbreuk (...) op de rechtsverhouding met het bestuur’ pleegt wanneer hij ‘zonder reden die door de directie wordt aanvaard (...) zijn opgelegde taken niet uitvoert of niet ingaat op een uitnodiging voor een personeelsvergadering’.

Verzoeker biedt voorts in het geheel geen weerwerk tegen het gestelde in de memorie van antwoord, ook niet waar opgemerkt wordt dat ‘(d)e plicht opgelegde taken te vervullen en personeelsvergaderingen bij te wonen volgt uit de statutaire bepalingen die op verzoeker van toepassing zijn’.

Verzoekers kritiek mist wederom feitelijke grondslag.

Het eerste middel moet in zijn geheel verworpen worden.”

11. Ook nadat verzoeker zijn zaak volledig zelf ter hand heeft genomen en hij op de griffie van de Raad van State dan toch ook het volledige dossier heeft kunnen inkijken, laat hij na om deze beoordeling in zijn laatste memorie concreet te bespreken, laat staan ze overtuigend te weerleggen.

Ook het eigen onderzoek doet de Raad niet anders besluiten; de beoordeling van het auditoraat bijvallend wordt het middel bijgevolg verworpen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

12. Het tweede middel luidt:

“Schending van het evenredigheidsbeginsel *juncto* artikel 2 en 3 Wet 29 juli 1991

Doordat de Kamer van Beroep in haar dispositief stelt dat zij de beslissing van de Deputatie bevestigt en eenzelfde tuchtstraf oplegt, maar dat de Kamer van Beroep slecht 5 elementen weerhoudt uit de hele lijst van feiten waarop de Deputatie zich baseerde en bovendien geen motivering geeft voor het opleggen van die bepaalde straf;

Terwijl het evenredigheidsbeginsel inhoudt dat er geen kennelijke onredelijke wanverhouding mag bestaan tussen de ernst van de feiten en de zwaarte van de genomen maatregel, en de formele motiveringsplicht inhoudt dat uit de beslissing zelf moet blijken dat de tuchtoverheid alle gegevens en relevante belangen heeft afgewogen met betrekking tot de strafmaat.”

13. Niettegenstaande verwerende partij in de memorie van antwoord het middel beantwoordt, beperkt verzoeker zich in de memorie van wederantwoord ertoe te verwijzen naar het inleidend verzoekschrift.

Beoordeling

14. Conform de procedureregeling heeft het daartoe aangewezen lid van het auditoraat na instructie van de zaak het aangevoerde middel onderzocht en, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in de memorie van wederantwoord geen weerwerk biedt op de memorie van antwoord, er volgende beredeunde beoordeling over uitgeschreven in het auditoraatsverslag:

“Op de bij de eerste betekening van het bestreden besluit ontbrekende pagina 25 wordt de volgende motivering gegeven omtrent de strafmaat:

‘Overwegende dat de voormelde tekortkomingen een tuchtstraf rechtvaardigen; dat het aan de Kamer van Beroep toekomt om in laatste aanleg een beslissing te nemen; dat de tuchtstraf van de schorsing voor een periode van 12 maanden met halvering van de laatste bruto-activiteitswedde, naar het oordeel van de Kamer, niet onredelijk is en hopelijk voor de heer Conings als signaal zal dienen om zijn taak als leerkracht uit te oefenen op een wijze die van hem verwacht wordt.’

Verzoeker heeft bij zijn tweede beroep, toen hij kennis had gekregen van deze motivering, hierover geen grieven uitgewerkt en bewaart er ook in zijn memorie van wederantwoord het stilzwijgen over, hoewel de motivering opgenomen werd in de memorie van antwoord.

Nu er in elk geval een motivering is gegeven, die verzoeker niet bekritiseert, kan de formele motiveringsplicht niet geschonden zijn.

De overheid beschikt bij het bepalen van de strafmaat in tuchtzaken over een ruime appreciatiebevoegdheid, die de redelijkheid als grens heeft.

De Raad van State heeft bij de toetsing van de evenredigheid van de opgelegde tuchtstraf slechts een marginale bevoegdheid, hetgeen betekent dat hij zich niet in de plaats van de tuchtoverheid kan stellen, maar enkel kan nagaan of de overheid geen straf heeft opgelegd die in een wanverhouding staat tot de feiten, dit wil zeggen een straf die geen enkele in redelijkheid oordelende overheid voor die feiten zou opleggen.

Verwerende partij heeft de tuchtstraf van schorsing gedurende 12 maanden met halvering van de laatste bruto-activiteitswedde opgelegd wegens conflicten met cursisten en de directie; het betrekken van collega's in het conflict met de directie; een gebrek aan respect voor de directie en de gedeputeerde; het niet uitvoeren van opgelegde taken en het niet aanwezig zijn op een personeelsvergadering. In het licht van deze feiten komt de tuchtstraf verslaggever niet als kennelijk onredelijk over. Verzoeker laat zowel in zijn memorie van wederantwoord als in zijn tweede beroep na het tegendeel aannemelijk te maken.
Het tweede middel moet verworpen worden.”

15. Aan de vaststellingen in het auditorsverslag kan nog worden toegevoegd dat ook in de laatste memories door verzoeker niet meer wordt ingegaan op de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel, noch op de formele-motiveringsplicht.

Hoe dan ook brengt het onderzoek van de zaak de Raad niet tot een ander besluit en valt hij ook wat het tweede middel betreft de conclusie van het auditorsverslag bij.

VIII. Onderzoek van het enig middel in de zaak A. 198.146

Standpunt van de partijen

16. Het enig middel is afgeleid uit “de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het beginsel *patere legem quam ipse fecisti*, het zorgvuldigheids- en het motiveringsbeginsel en de schending van de artt. 2 en 3 van de formele motiveringswet van 29 juli 1991 doordat de beslissing ten onrechte argumenteert dat de toelichtende nota van de verzoekende partij laattijdig werd ingediend en doordat de toelichtende nota van de verzoekende partij niet werd onderzocht”. Verzoeker betoogt dat zijn beroep bij de kamer van beroep is ingesteld op 6 april 2010 en dat zijn op 7 mei 2010 verstuurde toelichtende memorie tijdig was.

17. Verwerende partij stelt in hoofdorde dat het middel onontvankelijk is, vermits verzoeker deze grief reeds in zijn eerste verzoekschrift had kunnen uitwerken. De afwijzing van de toelichtende nota gebeurde op pagina 22 van

het bestreden besluit; deze pagina was verzoeker reeds verzonden tijdens de eerste betekening.

In ondergeschikte orde argumenteert verwerende partij dat de toelichtende nota wel degelijk een dag te laat werd verzonden.

Beoordeling

18. In het auditorsverslag wordt de exceptie van verwerende partij bijgevalen: verzoeker had bij de eerste betekening van het bestreden besluit reeds kennis van de redenen waarom zijn toelichtende memorie niet onderzocht is door de kamer van beroep; zijn grieven hieromtrent in het tweede verzoekschrift zijn buiten de beroepstermijn van zestig dagen na kennisneming voor het eerst uiteengezet en zijn bijgevolg laattijdig.

19. Andermaal onthoudt verzoeker zich ervan de kans te benutten die een laatste memorie hem biedt om in te gaan op, en tegen, de beoordeling in het auditorsverslag.

Ook de Raad ziet daartoe geen reden: het middel is niet ontvankelijk en bijgevolg ook het beroep, bij ontstentenis van ontvankelijke middelen.

Louter ten overvloede merkt de Raad van State op dat verwerende partij het bij het rechte eind heeft als zij in ondergeschikte orde argumenteert dat bij gebreke aan anders luidende definitie onder werkdagen moet worden verstaan alle kalenderdagen met uitzondering van de zondagen en de wettelijke feestdagen, dat de termijn voor het indienen van de toelichtende memorie aanving op 7 april 2010 en afliep op 6 mei 2010 en dat de toelichtende memorie een dag te laat is ingediend zodat ze terecht uit de debatten is geweerd door de kamer van beroep.

BESLISSING

1. De zaken A. 197.576/XII-6325 en A. 198.146/XII-6407 worden gevoegd.

2. De Raad van State verwerpt de beroepen.

3. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de beroepen tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 14 juni 2012, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Geert Van Haegendoren,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bram Van Thillo,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bram Van Thillo

Dierk Verbiest